

den anden Side kan jeg vel forstaa, at man tror ikke i Nar at kunne komme bort fra det, man ifjor gik ind paa, og jeg har derfor holdt mig fuldstændig neutral og stillkende høiet mig for mine øvrige Meningsfæller. Derksom den ærede Ordfører for Underændringsforslaget vilde have Sagen stillet paa en anden Maade og gav passende Garantier for, at det betød mere end et Slag i Luften, som man siger, kunde han gjøre Regning paa min Assistance; men da det ikke er Tilfældet, idet man har ment, at vi skulde afvises ved det, som man ifjor blev enig om med Hensyn til Maximalgrændsen og Summens Størrelse, er Flertallets Stilling ganske logisk og en politisk Konsekvens af Stillingen ifjor. Mindst af Alle burde dog det ærede Medlem, der nu fører Ordet for Underændringsforslaget, optræde mod den konsekvente og logiske rigtige Holdning fra Flertallets Side. Kan imidlertid som sagt det ærede Medlem give os Garantier for, at det kan føre til Noget, at vi gaa den af ham foreslaaede Vej, eller kan han faae Finantsministeren med sig eller faae Andre af Finantsudvalget med sig, skal der fra min Side ikke være noget til Ginder derfor paa et senere Stadium — ikke nu, thi nu fastholder jeg, hvad jeg har taget Ordet for at forsvare.

Lange: Da jeg før havde Ordet, sagde jeg jo, hvad Grunden var til, at jeg ifjor stemte for Lønningstillæg op til 4,000 Kr., saa at dette ikke er nogen Hemmelighed. Den ærede Ordfører vil ogsaa vide, at jeg allerede tidligere har udtalt, at naar jeg dengang stemte, som jeg gjorde, var det just ikke, fordi jeg i Realiteten ansaa det for ganske rigtig at gaa saa høit, og jeg er overbevist om, at mange af mine Meningsfæller vare af samme Mening. Nu har den ærede Ordfører jo selv tilfægt, at Udvalgets Flertal iaar er gaaet lidt høiere med Tillæget, end Tilfældet var ifjor, og ganske vist kan det nok siges at være logisk, at man giver Lønninger mellem 4,000 og 4,400 Kr. Tillæg, naar man i det Hele vil gaa høiere; men naar det nu er min Ansæelse, at man ikke bør gaa høiere, men snarere maasse en Smule tilbage, saa forekommer det mig, at der vi I kan have været nogen Grund for os til at stille wort Underændringsforslag. At det just skulde være en Konsekvens af vor Beslutning ifjor, at vi iaar skulde gaa ligesaa høit som dengang, kan jeg ikke fuldstændigt indrømme, thi Grunden til, at vi ifjor holdt paa at faae Lønningstillæget ind paa Finantsloven, var jo, saavidt jeg veed, den, at vi ønskede hvert Nar gennem vor Bevilling at have Gaand i Hanke med Spørgsmaalet, saa at man enten forhøiede eller nedsatte Tillæget, alt efter som man fandt det passende efter de tilstedeværende Forhold. Efter den ærede Ordførers Udtalelse synes det nu, som om vi kun havde Ret til at forhøie Tillæget, og derfor er det, at jeg ønsker at

gjøre gjældende, at man ogsaa har Ret til at nedsætte det, naar man finder dette forsvareligt. Det vil nu være det høie Things Sag at vælge mellem Flertallets og wort Forslag. Hvorvidt der vil være Udsigt til endeligt at faae den Ordning, vi foreslaa, er Noget jeg ikke kan sige; men det vil jo vise sig, hvorledes Situationen bliver, naar wort Forslag vedtages. Vor Stilling er kun denne at ville præcisere, at vi ikke ønske at gaa med til den Forhøielse, Udvalget foreslaar, uden først at have givet Thinget Leilighed til at stemme over, hvorvidt man ikke snarere burde gaa i modsat Retning.

Ordføreren (Berg): Jeg turde maasse oplysne det ærede Medlem om, at han søgger i fuldstændig Bidsfarelse, naar han tror, at Flertallet i Udvalget har stillet Forslag om Forhøielse. (Modsigelse). Nei, ikke med et eneste Tal, og de ærede Medlemmers Forslag maa altsaa bero paa en fuldstændig Misforstaaelse. Den Grændse, vi foreslaa, er fuldstændig den samme som den, der gjælder for indeværende Finantsaar, og som det ærede Medlem for nogle Maaneder siden stemte for (Lange: Der er nu Flere, som faae Lønningstillæg). Det er et helt andet Spørgsmaal, der først fremkommer, naar der til 3die Behandling foreligger Spørgsmaal om Bevillingens Størrelse og om Reglerne for dens Anvendelse. Da vil det Spørgsmaal, som det ærede Medlem taler om, komme frem; men Maximalgrændsen er fuldstændig den samme som før. Det er mig i Øvrigt meget kjært, at det ærede Medlem er kommet i Tanker om at han gik lidt vel vidt for nogle Maaneder siden, og jeg vilde med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal med Fornøielse have fulgt ham, hvis jeg kunde stole paa, at han under Sagens forfattede Gang den næste Dag var at træffe, hvor han stod den foregaaende.

Finantsministeren (Strup): Dengang jeg affattede Forslaget under Nr. 39 paa § 26, var det ikke alene mit Ønske og min Bestræbelse at faae Reglerne for Dyrtidstillæggets Meddelelse affattede noget klarere og noget mere utvilsomme, end de vare paa den forrige Finantslov, saaledes at ikke alene Besværlighederne for Loufortolkeren maatte formindskes, men om muligen ogsaa den Misnøie, som Fortolkerens Fortolkninger maatte fremkalde eller fremkalde. Desuden ønskede jeg at faae rettet det Besæntlige af det, som jeg ansaa for at være mindre billigt end Forslaget fra i Fjor. Jeg foreslog saaledes, at ikke alene Beregningen af Dyrtidstillæget skulde forandres noget, idet 20 pCt. af de første 1,000 Kr. og 10 pCt. af de næste 1,000 kom til at staa i Stedet for henholdsvis 15 pCt. af Lønninger indtil 1,600 og 10 pCt. af Lønninger over 1,600 Kr., men ogsaa, at Grændsen, inden hvilken der kunde gives Dyrtidstillæg, blev forhøiet. Jeg havde helst villet